

Mä olen kyllästynyt niihin,
Voimiin jotka ohjailee mun elämää.
Jotka vie mukanaan ja itseensä rakastuttaa.
En tiedä onko se väärin,
Kun en suostunutkaan pystyyn kuolemaan.
Sillä niin olis käynyt,
Jos ois jäänyt eiliseen kii.

Joku mua piteli siinä,
Se oli niin kamalan vahva.
Eikä se halunnut päästää irti.
Melkein kuin lihaa ja verta,
Suurempi vuoria ja merta,
Se sellaiseksi kasvoi mun päässä.

En odota yllätystä,
En pidätä hengitystä.
Mä haluan jättää sen kaiken taakse.
Tää, mun pakoni loppuun juostu on.
En mä rohkea oo,
Enkä kuolematon.
Mut mä tiedän vaan sen,
Minkä sydän on tiennyt kauan.
Tää, mun pakoni loppuun juostu on.

En aio tuntea pelkoo.
Vaikka pelkään et se ei oo musta kii.
Mut mä luulen et ihminen on sitä vahvempi.
Mä aion antaa sen kuolla,
En enää anna sille tilaa hengittää.
Mä en oo, mä en oo sille velkaa yhtään enempää.

Mä rakennan kotini yksin,
Mä parannan minäni yksin.
Ja pakotan pitämään itseni koossa,
En ole se surkea rätsti,
Jonka sydän on imetty kuiviin.
En rakenna sille kotiini huonetta.

En odota yllätystä,
En pidätä hengitystä.
Mä haluan jättää sen kaiken taakse.
Tää, mun pakoni loppuun juostu on.
En mä rohkea oo,
Enkä kuolematon.
Mut mä tiedän vaan sen,
Minkä sydän on tiennyt kauan.
Tää, mun pakoni loppuun juostu on.

Mä valitsin juosta,
Koska luulin etten osaisi muuta.
En enää tunnista itseäni tuosta,
Se ihminen on jäänyt menneeseen aikaan.

En odota yllätystä,
En pidätä hengitystä.
Mä haluan jättää sen kaiken taakse.

Tää, mun pakoni loppuun juostu on.
En mä rohkea oo,
Enkä kuolematon.
Mut mä tiedän vaan sen,
Minkä sydän on tiennyt kauan.
Tää, mun pakoni loppuun juostu on.